

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

IUSTA REVENJA

Lord Decols va de passeig i el sorprèn un temporal

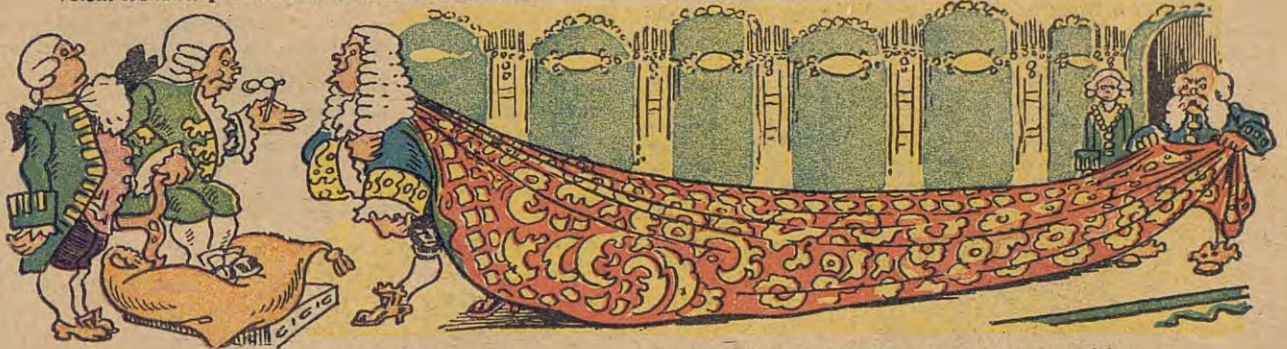
Entra a casa Lord Tholà el qual és molt anghel

Veient-los tan xops i bruts els fa treure a la finestra

Lord Decols ara rumia per revenjar-se un pla destr

Fa visita a Lord Tho'à vestit de tota etiquet..

Lord Tholà e. rep satisfet sens pensà en sa malifeta

Quan de sota el gran mantell deu homes surten corrent

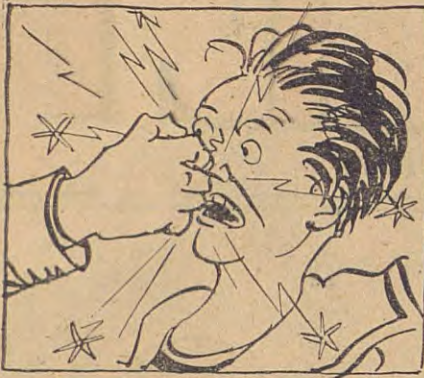
armats amb bastons i porres per castigar l'insolent

Comença amb un cop de puny i acaba amb un altre

Text d'en JOAQUIM FECIT

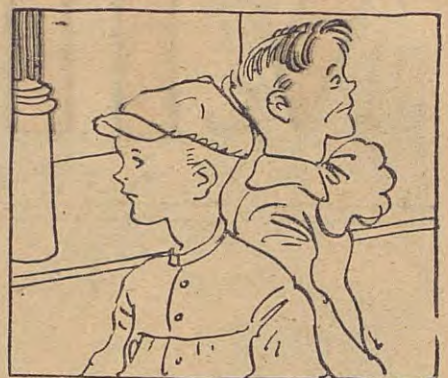
Dibuixos d'en MIRET

En aquella ocasió no podia dir-se que era mal fet, que en Raül donés un cop de puny al nas d'en Josep Maria, perquè se l'havia ben guanyat. Certament era de ben mal gust i de ben mal cor el que feia sempre Josep M.^a amb el pobre Raül, tot el dia amb la mateixa cançó: «Elis-elis! que tu vas a peu i jo tinc un auto de quaranta cavalls.»

En Raül havia procurat moltes vegades convèncer a en Josep M.^a, de què ell tingués un luxós auto i ell hagués d'anar a peu, no era per enorgullir-se, ja que si tenia auto res no havia fet ell per mereixer-lo. Simplement: la sort havia afavorit més a l'un que a l'altre, però el tivat de Josep M.^a, això semblava no entendre-ho i

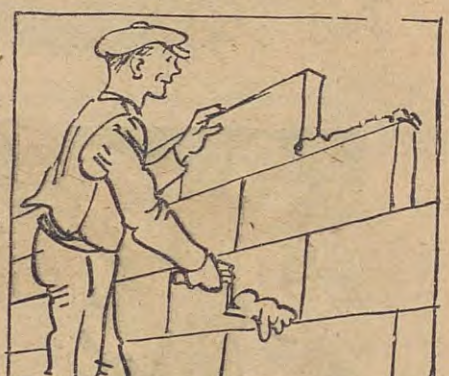
sempre tornava amb la mateixa ca çó. Avui en Raul tot donant-li un cop de puny al nas li deia: «Elis-elis! que tu vas amb el nas abonyegat i jo tinc una mà amb cinc dits.» D'ençà d'aquell dia en Josep M.^a semblà més raonable, perquè es guarda de dir res més a en Raül. I un anava pel seu cantó i l'altre també.

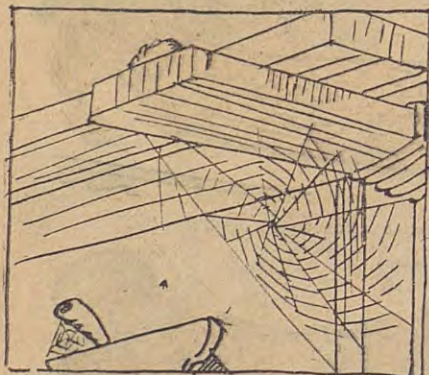
En Josep M.^a, però, continuava tivat com un puro, majorment quan anava dalt del seu auto. I en el seu interior Raül es féu els possibles i els impossibles per arribar un dia a anar ell també amb auto, però amb un auto guanyat d'ell, que d'aquella manera sí que se'n podia sentir satisfet. Com començar? S'aplicà, redoblant l'esforç

en els estudis, creient que res hi ha tan útil per triomfar com la instrucció. Els seus oncles, (no tenia pares) com que eren gent de pocs quartets, però això sí, de molta honradesa, no pogueren sostenir-lo el temps que a ell hauria convingut estudiant, i decidiren posar-lo d'aprenent. Raül no

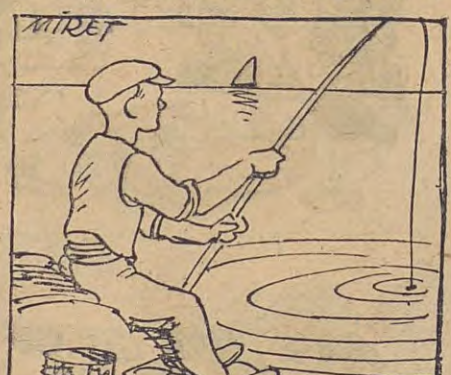
s'amoïnà pas per això, creient que amb voluntat qualsevol ofici era prou bo per anar endavant. Per això s'agafà la feina amb tota afició. Al començament l'empleaven en encàrrecs, però en notar que era traçut i voluntariós li anaren confiant cosetes senzilles i d'unes coses a l'altres, en dos anys es convertí en un excel·lent

oficial paleta que se'l disputaven els contractistes. Ell cantant i rient anava posant maons amb un salero com i jugués... i la paret anava pujant, pujant. Per aquell temps es produïren vagues i altres incidències, i per això Raül començà a cobrar la idea d'anar-se'n a Amèrica i abandonar l'ofici. Però Raül no tenia medís per pa-

gar-se el viatge i se'n anà de moment a treballar a un poblet de la costa, amb l'intenció d'estalviar i anar-se'n a Amèrica, on tenia entès que treballant era més probable de prosperar que a les velles terres d'Europa. Un cop a Caladors no trigà en captar-se generals simpatie; entre els seus companys d'ofici i la gent del poble.

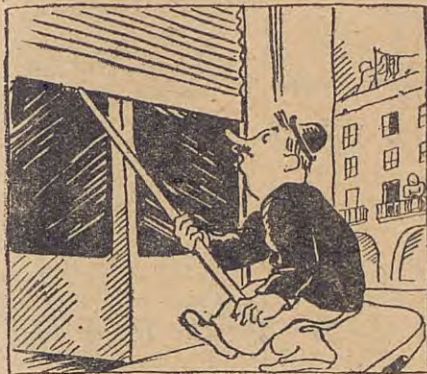
Els diumenges se'n anava a pescar amb canya, però aviat comprengué que aquest art ensopit no feia per ell. Pr ferí anar amb alguns amics a recórrer bells paratges i nodrir-se així l'esperit amb la pura contemplació de la naturalesa eterna font d'idees nobles i generoses.

(Continuarà)

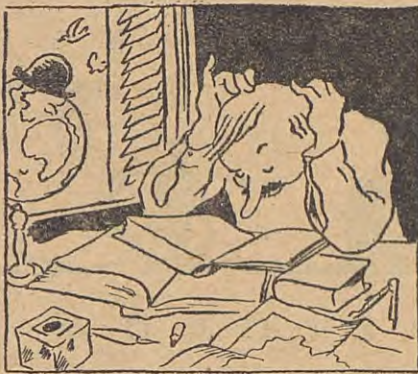

El Sr. Boixaderes, pescador de balenes

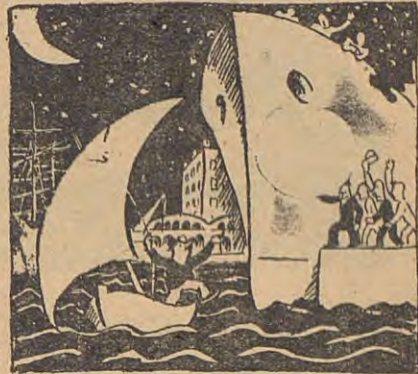
per MORA

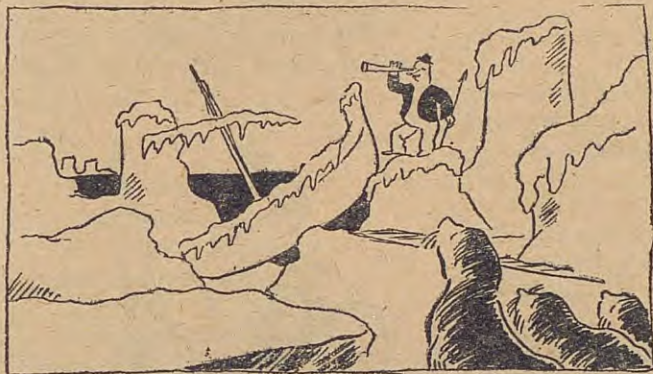
El senyor Boixaderes, esperit inquiet, cansat de la vida gris que portava, un jorn tancà la porta de la seva merceria i es dedicà a córrer aventures.

Abans, però, com D. Quixot, llegí tots els llibres d'aventures haguis i per haver i un cop ben estudiat es convencé que la màxima aventura era fer-se pescador de balenes.

I una nit de lluna, naturalment, sortí al port de Barcelona a bord de la seva esplèndida embarcació feta a posta, per a pescar balenes.

El senyor Boixaderes recorregué tots els mars es quedà pressonat dels gel, en l'estret de Bering. No veié però, ni una sola balena.

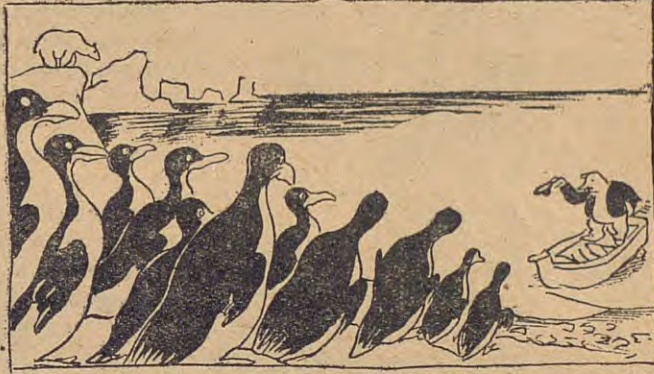

L'èmul de D. Quixot estava desesperat tantes fatigues, tants sofriments... Regirà les mars de l'Oceania, buscà per tots els recons i res, com si les balenes no existís sin.

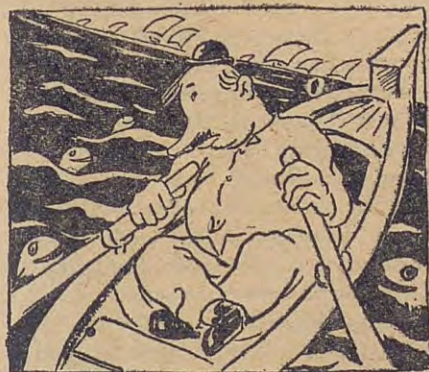
Buscant el cobejat cetac, sofrí in comptables tempestats, embarrancà en diverses costes asiàtiques, corregué distintes terres, estranyes races, variats climes, però enlloc se li féu obriadora ni una trista penca de balena.

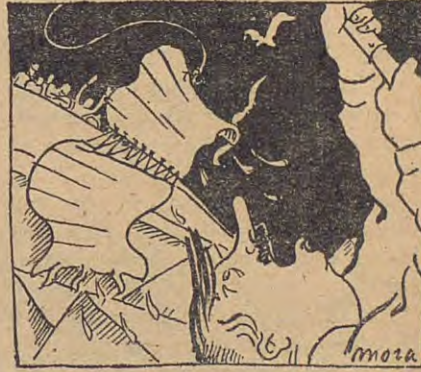
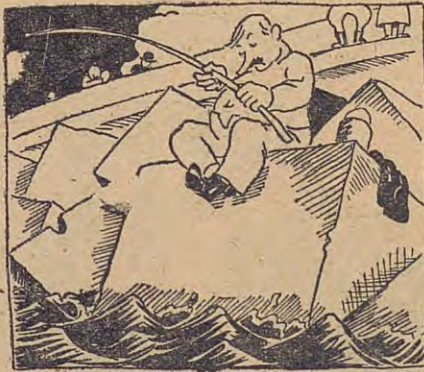
Última temptativa. Recorregué les muntanyes antàrtiques. Molts pingüins, moltes focs, molts ossos, moltes bèsties espanyes, però, de balenes ni per broma.

Convencut de la inutilitat de les seves recerques, abatut, cansat i desenganyat, girà cua i cap a caseta falta gent.

Les resignà a acabar els dies de la seva vida pescant burets en els casolants roquissers de la nostra vulgar escullera.

Però, oh ironia del destí! Que un dia com més amargat estava pescant, al menys, aquella dotzeneta de balenes. Havia pescat una cotilla, naturalment de senyora.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Acabament)

— Efectivament veig que allò que m'han dit de les teves qualitats, de la teva discreció, de la teva prudència i de la teva manca de loquacitat, és

caigué d'esquena en terra més llarg del que era.

El Soldà en veure el paper del Barber, li preguntà:

— I ara, El-Samet? Em pots dir quina és la causa de la teva hilaritat?

— Oh senyor! — féu el Barber. — Totes les morts entre les morts tenen una causa entre les causes i la mort del Geperut no en té. L'ànima del Geperut, el teu bufó, és a dins del seu cos. I perquè us en convenceu ara aneu a veure-ho!

I en dient això El-Samet es tragué un pot d'ungüent i després d'obrir amb l'ajuda d'un ferro, la boca del Geperut, li'n untà la gorja i l'hi cobrí amb un drap de llana; es tregué de la sina unes l'argues tenalles de ferro, les introduí a la boca d'aquell que tothom creia mort i les manipulà amb tanta traça que al cap d'un instant les tragué amb un tros de peix i l'espina que l'havia mig ofegat. Al moment el Geperut féu un profund respir, després un estornut, més tard obrí els ulls, es passà les mans per la cara i en mig de l'estupefacció de tothom féu un salt i exclamà:

— La ilah il'Al.lah! i Mohammed és l'Enviat d'Al'lah!

Podem comptar la joia de tots els presents i molt especialment la del

cert en absolut. Jo vull, doncs, contar-te la història del Geperut, del Cristià, del Jueu, de l'Intendent i del Sastre!

I el rei li va anar explicant totes aquestes històries que ja coneixem.

Quan el Barber hagué oït l'història i els motius de la mort del Geperut, començà a moure el cap amb gravetat solemne i exclamà:

— Per Al'lah! Heus ací una cosa ben sorprenent! Vosaltres! Aixequen la manta que cobreix el cos del Geperut!

Un cop executada la seva ordre el Barber es va asseure en terra, agafà el cap del Geperut entre els genolls, se'l mirà detingudament i de sobte esclafí amb una riallada tan forta que

Soldà i la dels condemnats a mort!

El Soldà ordenà que immediatament fos escrita tota aquesta història en un llibre amb lletres d'or i féu obsequi d'un magnífic hàbit d'honor al Barber, al Geperut i a tots els inculpats els quals quedaren, des d'aquell dia, al servei de la seva reial persona. Al Geperut li donà un alt càrrec i el féu el seu company de taula i de beguda i al Barber el nomenà barber seu i li féu construir un astrolabi d'or i totes les tisores i navalles d'or amb perles i pedres precioses incrustades i, així mateix, el féu son company íntim.

I tots visqueren la més delicosa de les vides i la més pròspera fins que anà a posar fi a tota llur benaurança, la destructora de tota joia i de tota intimitat: la Mort!

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
IL·LUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

Heus aquí que en cert temps ocupava el tron de Basra un Soldà tributari del Sobirà Califa Harun Al-Ratxit. S'anomenava el Rei Mohammed ben-Soleiman El-Zeiní. Ell estimava els pobres, els humils i els captaires, tenia llàstima dels seus súbdits malaurats i distribuïa la seva fortuna entre aquells que creien en el nostre sant profeta Mohammed; ell era, en fi, digna tothora de les lloances que el poeta li adreçà amb aquells versos que comencen així:

Era sa llança la ploma
amb la qual ell escrivia;
era el cor de l'adversari
el paper que li servia:
La tinta per ell emprada
era sang dels vils vessada.

I heus ací que el Soldà tenia dos Visirs: L'un es deia El-Mohin ben-Sauí i era un home que odiava el seu proïsme, tenia horror del bé i cultivava el mal tan bé com podia. L'altre es deia El-Fadl ben-Kacan i era l'home més generós del seu temps, d'un caràcter altament agrados, de costums admirables i de qualitats que el feien ésser estimat de tothom. Podeu pensar que tots els habitants del reialme feien vots per la seva prosperitat i llarga vida. En canvi l'altre Visir El-Mohin ben-Sauí es feia avorrit de tothom i no hi havia ningú que no defugís la seva companyia i fins la seva presència. No té res d'estrany, doncs, que aquest home sentís un odi terrible contra el seu company de visirat el bon Fadleddin ben-Kacan i que només cerqués l'ocasió de perjudicar-lo en l'estima del rei.

Un dia el Soldà de Basra, Mohammed Ibn-Soleiman El-Zeiní, mentre estava assegut al seu tron, rodejat de tota la cort, s'adreçà al Visir Fadleddin i li digué:

— Suposo que ja estaràs enterat de l'arribada d'una gran remesa d'esclaves al mercat de la ciutat: Jo t'encarrego de cercar-me'n una de blanca, de beutat perfecta, de superiors condicions i d'una dolcesa de caràcter tan admirable que no n'hi hagi una altra al món que se li assemblí: Jo vull fer-la ma muller!

A aquestes paraules del rei adreçades al bon Visir Fadleddin, el Visir Sauí, ple de gelosia de veure que el sobirà confiava una tasca de tal confiança al seu rival, exclamà:

— Però admetent que tanta pertecció pugui ésser atesa en una esclava, almenys costaria deu mil disars d'or!

Aleshores el Soldà, excitat per la adificultat d'una suma tan crescuda, cridà el tresorer i li ordenà de portar immediatament els deu mil dinars d'or a casa de Fadleddin; el qual eixí immediatament del palau per tal de dedicar-se a la recerca de a futura muller del Soldà.

Se'n anà al sok (1) dels esclaus i, per més que ho tombà i regirà tot, no trobà cap dona que, ni de lluny s'assemblés a la que el rei desitjava. Aleshores envià a cercar tots els agents de vendes i els encarregà que quan una esclava atenyés el preu de deu mil dinars d'or, anessin a avisar-lo tot seguit.

Passà prop d'un mes i cada vegada que els agents anaven al Fadleddin

amb una esclava, sempre se'n tornaven sense haver fet la venda.

Heus ací que un dia, en el moment en què el bon Visir es disposava a muntar a cavall per anar al palau del rei per demanar-li d'esperar encara uns quants dies més, arribà corrent un agent de la confiança i li digué:

— Oh noble Ibn-Kacan, gloriós Fadleddin! L'esclava que tu cerques és arribada al mercat i pots disposar d'ella!

El Visir respongué:

— Porta-la al meu palau tot seguit!

Al cap de poca estona l'agent entrava a la sala del palau de Fadleddin conduint l'esclava donant-li la mà.

Per explicar com era, sols direm que era una adolescent esvelta i àgil, el cos turgent i gloriós, brunes les palpebres i els ulls com la nit; les galtes fines, i el men ó, somrient, lleugerament ombrejat pel clotet de la gràcia... Quan entrà anava vestida de sederia rara i escollida.. Ah! però, oblidàvem de dir que sa boca era u a flor, sos

(1) Mercat.

(Seguirà)

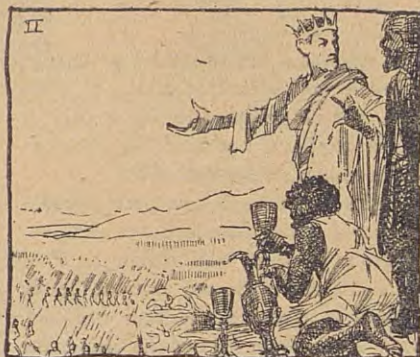

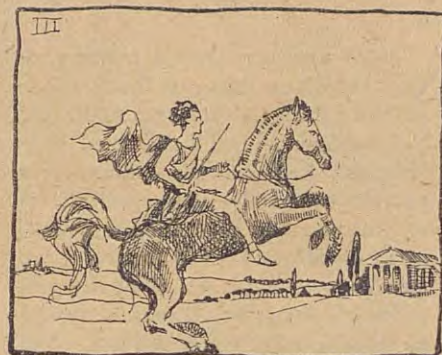
Profecia fàcil

Cirus, el cabdill del Perses a les nacions més diverses subjectava i conqueria. Tota l'Àsia ja el temia i el seu regne era grandíol com cap altre fins llavors.

Cresus, de Lídia era rei i volgué fer-li la llei temerós de què algun son regne conqueriria. Era ric i poderós i armà un exèrcit grandíol.

Però abans de guerregar va voler-se assabentar de la sort que l'esperava i un ambaixadò enviava a l'oracle d'Àpol·ló per rebre'n la predicció.

Quan al temple hagué arribat preguntava l'enviat: «Cresus diu que vol saber si guerra li convé fer contra els Perses, o li escau millor mantenir la pau.»

La sibil·la d'Àpol·ló diu: «Diràs al teu senyó que si guerra als Perses fa un gran regne destruirà.» L'enviat se'n va content a dir-ho al rei amatent.

Cresus, cregut de guanyà guerra a Cyrus declarà i amb son exèrcit monstuós fa cara als conqueridòs Però venç l'host enemiga i a retirar-se l'obliga.

En son palau assetjat per fi es veu ben derrotat els Perses el tenen pres i no podrà fer res més que entregar-se a discreció o morir d'inanició.

Quan per fi ja s'ha rendit i el seu regne és repartit entre els Perses vencedors torna a envià ambaixadors a l'oracle d'Àpol·ló per demanar-n'hi raó.

Però la sibil·la diu: «Quan un oracle sentiu l'heu de ben interpretà. Un regne destruirà vaig respondre en nom del déu. L'ha destruït: és el seu!»

— T'agrada, nen?
 — Sí, però més m'est maria un burro de debò.

De *The Passing Show*

SABATES CUIRASSADES

— L'altre dia — explicava en Pitafi als seus amics — em va passar un cas molt curiós.

Com que quan a en Pitafi li passa un cas curiós és qüestió de sucari-hi pa i llogar-hi cadires, tots els oients van esmorçar les respectives orelles, en espèra del que anava a contar.

— Veureu que m'estava jo a la plataforma d'un tramvia de la Creu Roja, vora la porta d'entrar a l'interior. La plataforma anava força plena, però en una parada pujà encara un homenet de mitja edat, que duia a la mà una petita maleta.

En pujar, amb el sotrac de tramvia, vacil·là una mica i trepitjà el senyor que estava al costat de l'estrep. Aquest rondinà, l'homenet s'excusà i no passà res.

Es a dir, passà... passà l'homenet cap a dins del tramvia i quan estigué al costat meu... plaf, em trepitjà amb tota fúria.

— Dispensi, he perdut l'equilibri — em digué.

— No hi ha de què, disposi — li vaig contestar, malgrat el dolor que a l'ull de poll n.º 7 bis.

Cal notar que en Pitafi els porta numerats, però no hi compta els del cervell.

— Quan l'homenet fou dintre el

tramvia, em vaig adonar que trepitjà va també una senyora i li presentava ses excuses.

Això ja em va començar a intrigar i com que sóc una mica detec ive, vaig decidir observar aquell homenet singular.

En baixar del tramvia trepitjà altres dues persones.

Jo vaig baixar darrera d'ell i el vaig anar seguint. Va entrar a Canaletes i allà va trepitjar també deu o dotze individus.

Qui devia ésser aquell home? Seria un pedicur en cerca de clientela? Al cap de dues hores de seguir-lo havia trepitjat dues centes persones, i un moment que em va passar pel costat, em tornà a trepitjar a mi.

Ja no em vaig poder contenir més i vaig tornar-li amb ràbia la trepitjada.

— Es inútil — em contestà, somrient. — Les autèntiques sabates Paquidèrmiques o sigui de pell gruixuda, que jo veng, resisteixen totes les trepitjades. Un parell trenta pessetes. Regalades! Dient això anava obrint la seva maleteta i començava a treure mostres.

— De manera que vostè ven sabates de pell gruixuda?

— Sí, senyor. I per això trepitjo

tanta gent com puc per tal que es cansin de dur-les de pell prima. De tant en tant algú em contesta, com ara vostè, i tinc ocasió de fer negoci.

— Sí, eh? — vaig dir-li. — Doncs si la pell gruixuda de les seves sabates el defensa de trepitjades, vejam si la pell gruixuda de la seva cara el defensa d'aquest directe!

I d'un cop el vaig deixar *noau...* i sí que va caure!

EL TEMPS PASSA...

Durant un judici oral, es presentà una testimoni de mitja edat a la qual preguntà el jutge:

— Quants anys té, senyora?

La senyora vacil·là.

— No s'entregui a dir-ho — féu el jutge — perquè quant més trigui més vella serà.

INCONSEQÜENCIA

— Per què has pres aquests dos rals, noi?

— Per anar al cine a veure «Los Diez Mandamientos».

— Ha de pagar doble pel seu nen que està amagat sota el banc.

— Deixi'l estar. Ja el castigaré en arribar a casa.

(De *London Opinion*)

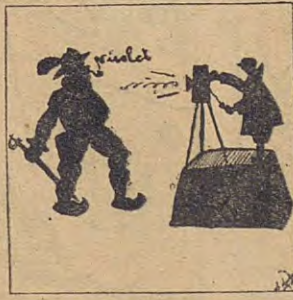
Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 622 — Enric Sauret

N.º 623 — Andreu Masroig

N.º 624 — N. Masferrer

N.º 625 — N. Miralles

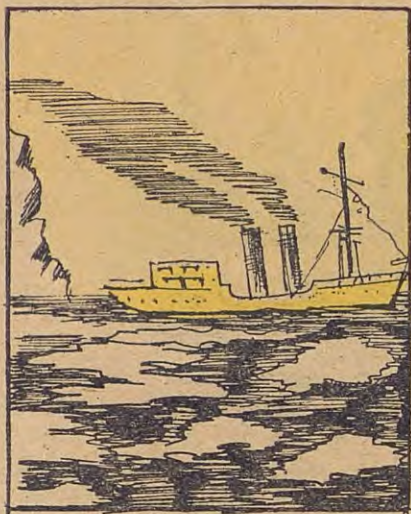

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

Si no els salva un vomitiu
no en quedava ni un de viu

Un guàrdia urbà li ha anunciat
que el Pol ja estava llogat.

I així que el gel ho permet
fa vela cap altre indret.

Veü sorgí una gran esquena
que és la de mare balena.

Obre l'enorme bocassa
i el vaixell sencer s'empassa.

Son estómac és tan gran
que el vaixell va navegant

Sempre fosca els embolcalla
menys quan la bèstia badalla.

Mata un ànec el cuiner
i amb les plomes fa un plomer

Fa en Sabata a la bestiola
pessigolles a la gola

Fins que en Josep ha cridat
i el vaixell s'ha vist salvat.